

[Undervisningsministeren]

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på spørgsmålet om undervisning i kurdisk. Her må jeg henvise bl. a. til bekendtgørelsen, der siger, at undervisningen skal omfatte hjemlandets historie, geografi og samfundsforhold, og at undervisningen i så vidt omfang som muligt skal tilpasses undervisningen i hjemlandet. Hertil kommer så nogle forhold, som bl. a. at kurdisk, efter det for mig oplyste i hvert fald, ikke har nogen skriftsprognorm, der kan anvendes til undervisning, og endvidere at der ikke findes en kurdisk læreruddannelse, to faktorer, som i høj grad vanskeliggør, at der etableres en kurdisk sprogundervisning. Men jeg vil godt føje til, at vi har lærere, som behersker det kurdiske sprog, og som er i stand til at svare og vejlede børnene på kurdisk, så de er ikke ladt ganske i stikken.

Hr. Steen Folke anerkendte, at der var tale om en vis forsigtig åbning fra regeringens side, og det vil jeg da tage til mig, for det er store ord i hr. Steen Folkes mund. Men hr. Steen Folke sagde også, at de egentlig sagkyndige er ganske uenige i det system, man har valgt at anvende fra undervisningsministeriets side, og det drejer sig selvfølgelig om undervisning i nationalklasser eller den metode, vi altså har valgt at bruge. Her vil jeg dog gerne henvise til udenlandske erfaringer, der bestemt ikke entydigt er til fordel for undervisning i nationalklasser. Hr. Steen Folke sagde i den forbindelse, at han ikke ville bestride, at der var visse praktiske og økonomiske problemer i forbindelse med undervisning i nationalklasser. Jeg tør i sandhed sige, at der er andet end praktiske og økonomiske problemer; de eksisterer også, men der er i sandhed problemer ud over dem. Der er problemet med overhovedet at definere modersmålet. Vi har en pakistansk indvandrergruppe, hvoraf mange taler punjabi; undervisningssproget er urdu i Pakistan. Vi har en tyrkisk indvandrergruppe, hvoraf de fleste taler kurdisk; undervisningssproget er tyrkisk. Vi har grupper, for hvem talesproget er berbisk, men undervisningssproget er arabisk. Problemstillingen er altså: hvad er det for et modersmål, vi skal undervise på?

De børn, der kommer i skolen i første klasse, taler f. eks. punjabi hjemme. Skal vi undervise dem i urdu, som er det officielle undervisningssprog i det land, de kommer fra, i de første år for derefter senere i deres

tilværelse at undervise dem i dansk, således at vi i virkeligheden forlanger af dem, at de skal være tresprogede? Eller skal vi starte med straks i første klasse at undervise i urdu, som også i hvert fald i mange tilfælde vil være et fremmedsprog for dem? Jeg synes bestemt ikke, at denne problemstilling er særlig nem at finde nogen rigtig løsning på.

Det, som jeg synes man kan gøre i denne forbindelse, og som jeg også vil være åben og positiv over for, er at prøve at lave nogle forsøg på dette område. Der ligger allerede ansøgninger i folkeskolens forsøgsråd til behandling, og jeg synes, det var en rimelig og en fornuftig idé at sætte nogle forsøg i gang. Men på det erfaringsgrundlag, der ligger i dag, tør jeg i hvert fald ikke påstå, at det ville være rigtigt helt at vende op og ned på den model, vi har anvendt i de år, vi har beskæftiget os med disse spørgsmål i vores skole.

Fru Lis Starcke var inde på, at der stod »overveje« mange gange i redegørelsen, og fru Lis Starcke mente, at dette var et uheldigt ord. Det er jeg i høj grad uenig i, i hvert fald når det gælder undervisningsområdet. Regeringen har med den redegørelse, der blev fremlagt forleden dag, åbent prøvet at redegøre for de problemer, vi finder at der er på dette område. Jeg skal ikke skjule, at jeg finder, at de er store og mangfoldige, men vi skal gøre os klart, at der ikke gives patentløsninger, som er hundrede procent rigtige. Uanset hvad vi gør eller ikke gør, så har det en bagside, som er mindre heldig. Derfor er en debat som denne nyttig, og derfor er det vigtigt at lytte og overveje og være villig til at justere på det, man har gjort hidtil. At sige, at vi skal holde op med overvejelserne og skride til handling, er for så vidt at sige, at patentløsningen, det eneste rigtige system, ligger der fikst og færdigt. Vores opgaver er svære, og jeg mener, at vi skal være ærlige og åbne nok til at indrømme, at de er svære.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Adskillige af ordførerne indledte deres bemærkninger med at give udtryk for håbet om, at der ville blive tale om en meget saglig og objektiv vurderende debat. Jeg mener, jeg kan konstatere, at det har der i allerhøjeste grad været tale om. Jeg er meget enig i den vurdering, som undervisningsministeren gav